

การศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างและการใช้คำกริยาในภาษาจีนและภาษาไทย A Comparative Study on Structure and Usage of Verb in Chinese and Thai Languages

เกรียงไกร กองเส็ง (Kriangkrai Kongseng)^{1*}

^{1*} สาขาวิชาภาษาจีน คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

ผู้แต่งหลัก: อีเมล: dgt_ks@hotmail.com

บทคัดย่อ

“คำกริยา” เป็นคำที่แสดงถึงการกระทำหรือการเปลี่ยนแปลง และยังเป็นคำที่มีความหมายแสดงถึงความเป็นไปได้ ความจำเป็นหรือความมุ่งหวังรวมถึงทิศทางของการกระทำ เป็นต้น คำกริยาในแต่ละภาษานั้นอาจจะมีรูปแบบที่แตกต่างกันไป ซึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะของแต่ละภาษา เช่น กาล มาลา วาจก เป็นต้น ภาษาไทยและภาษาจีนล้วนเป็นภาษาในตระกูลฮั่น-ทิเบต ฉะนั้น ภาษาทั้งสองจึงมีรูปแบบวิธีการใช้ที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน เช่น ไวยากรณ์หรือตัวอักษร รายงานวิจัยนี้ศึกษาเปรียบเทียบโครงสร้างและการใช้ที่คล้ายคลึงกันและแตกต่างของกริยาในภาษาจีนและภาษาไทย โดยศึกษา “คำกริยาพยางค์เดียว” คำกริยาที่มีโครงสร้างแบบ “กริยา-กริยา” และ “คำกริยาที่มีโครงสร้างแบบ “กริยา-กรรม” ทั้งนี้เพื่อให้เห็นข้อแตกต่าง เหมือนกันหรือคล้ายคลึงกันของโครงสร้างและการใช้คำกริยาของภาษาจีนและภาษาไทย ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการศึกษาของชาวไทยที่เรียนภาษาจีนและชาวจีนที่เรียนภาษาไทย

คำสำคัญ: โครงสร้าง, คำกริยา, ภาษาจีน, ภาษาไทย

Abstract

“Verb” is a word stating action or change and it is a meaningful word stating possibility, necessity or anticipation, as well as, course of action and etc. Verbs in each language may have different formations depending on characteristics of language, namely “กาล”, “มาลา”, “واجก” and etc. Thai and Chinese Languages are in the family line of “Han-Tibet”; therefore, these two kinds of languages have similarity and difference in usage, namely grammar or alphabet. This study report compares similar and different structure and usage in Chinese and Thai Languages by conducting a study “one syllable word”, verb having structure as “verb-verb” and “verb-object”; however, for the clear difference, likeness or similarity of structure and usage of verb of Chinese and Thai Languages to be beneficial for Thais who study Chinese Language and Chinese people who study Thai Language.

Keywords: Structure, Verb, Chinese Language, Thai Language

ความสำคัญและที่มาของปัญหา

“คำกริยา” เป็นส่วนประกอบที่สำคัญมากส่วนหนึ่งของประโยค ในประโยคคำกริยาทำหน้าที่ที่หลากหลายคือ 1) เป็นภาคแสดงของประโยค เช่น เขากินข้าว ฉันเรียนภาษาจีน 2) ทำหน้าที่เป็นประธานของประโยค เช่น นอนเป็นการพักผ่อนที่สำคัญมาก เดินต้องระวัง 3) ทำหน้าที่เป็นกรรมของประโยค เช่น ฉันชอบเดินรำ พวกเขาไปร้องเพลง 4) ทำหน้าที่ขยายกริยาในประโยค เช่น เขานั่งมองดูลูกๆ ฉันทำอาหารได้ 5) ทำหน้าที่ขยายคำนามในประโยค เช่น ฉันชอบกินข้าวผัด เขาชอบกินไถ่ย่าง

ประเภทของคำกริยาในภาษาจีน เหียน จิ่ง เหวิน (2558) แบ่งคำกริยาออกเป็น 6 ประเภทคือ 1. กริยาแสดงการกระทำ พฤติกรรม เช่น 吃(กิน) 坐(นั่ง) 认识(รู้จัก) 2. กริยาแสดงการเปลี่ยนแปลง การพัฒนา เช่น 生(เกิด) 死(ตาย) 结束(สิ้นสุด) 3. กริยาแสดงความรู้สึกนึกคิด เช่น 想(คิด) 爱(รัก) 担心(กังวล) 4. กริยาแสดงการสั่ง การขอร้อง เช่น 叫(เรียก) 请(เชิญ) 批准(อนุมัติ) 5. กริยาแสดงการวินิจฉัย การครอบครอง การดำรงอยู่ เช่น 是(คือ, เป็น) 有(มี) 存在(คงอยู่, ดำรงอยู่) 6. กริยาแสดงทิศทางการเคลื่อนไหว เช่น 来(มา) 去(ไป) 回(กลับ) และยังแบ่งกริยาออกเป็นอีก 2 ประเภทคือ สกรรมกริยา กับ อกรรมกริยา

ส่วน Yang Defeng (2009) แบ่งคำกริยาจีนออกเป็น 3 ประเภทคือ 1. แบ่งตามความหมายคือ 1.1 กริยาแสดงการกระทำ พฤติกรรม เช่น 跑(วิ่ง) 跳(กระโดด) 洗澡(อาบน้ำ) 1.2 กริยาแสดงสภาพการณ์ เช่น 恨(เกลียด) 病(ป่วย) 害白(กลัว) 1.3 กริยาแสดงความสัมพันธ์ เช่น 是(คือ, เป็น) 像(เหมือน) 等于(เท่ากับ) 1.4 กริยาแสดงความเป็นไปได้ เช่น 能(สามารถ, ได้) 会(เป็น, ได้) 应该(ควร) 2. แบ่งตามการตามหรือไม่ตามกรรม คือ 2.1 สกรรมกริยา เช่น 看(ดู) 穿(ใส่, สวม) 学习(เรียน) 2.2 อกรรมกริยา เช่น 醒(ตื่น) 站(ยืน) 休息(พักผ่อน) 3. แบ่งตามประเภทกรรมที่ตาม คือ 3.1 สกรรมกริยาที่ตามด้วยนาม(นามวลี)หรือสรรพนาม เช่น 买(ซื้อ) 画(วาด) 听(ฟัง) 3.2 สกรรมกริยาที่ตามด้วยกริยา(กริยาวลี)หรือคุณศัพท์(คุณศัพท์วลี) เช่น 认为(เข้าใจว่า) 值得(คุ้มค่า) 希望(หวัง)

จากประเภทคำกริยาในภาษาจีนที่มีผู้แบ่งไว้มีการใช้เกณฑ์ที่แตกต่างกัน สามารถสรุปได้คือ แบ่งเป็นกริยาแสดงการกระทำ พฤติกรรม กริยาแสดงการเปลี่ยนแปลง การพัฒนา กริยาแสดงความรู้สึกนึกคิดหรือสภาพการณ์ กริยาแสดงการสั่งการขอร้อง (ความสัมพันธ์) กริยาแสดงการวินิจฉัย การครอบครอง การดำรงอยู่ กริยาแสดงทิศทางการเคลื่อนไหว กริยาแสดงความเป็นไปได้ ซึ่งกริยาเหล่านี้สามารถแบ่งออกเป็นสกรรมกริยา และอกรรมกริยา

ส่วนในภาษาไทยนั้น บรรจบ พันธเมธา (2541) แบ่งคำกริยาออกเป็น 3 ประเภทคือ 1. คำกริยาที่ได้ความบริบูรณ์อยู่ในตัว เช่น บิน เดิน วิ่ง 2. คำกริยาที่ยังไม่ได้ความบริบูรณ์ เช่น กิน เห็น เหมือน 3. คำกริยาช่วย เช่น ได้ แล้ว กำลัง เป็นต้น ส่วน นิตยา กาญจนวราธรรม (2554) แบ่งคำกริยาในภาษาไทยออกเป็น 4 ประเภทคือ 1. อกรรมกริยา เช่น ไป มา 2. สกรรมกริยา เช่น เห็น อยาก 3. วิกตรรถกริยา เช่น เป็น เหมือน คล้าย 4. กริยานุเคราะห์ เช่น คง จะ เป็นต้น กล่าวโดยสรุปแล้วคำกริยาภาษาไทยอาจจะมีผู้แบ่งที่แตกต่างกัน แต่ความหมายของแต่ละประเภทจะคล้ายคลึงกัน เพียงแค่ใช้เกณฑ์ในการแบ่งประเภทต่างกันไป

คำกริยาในภาษาจีนและภาษาไทยล้วนมีลักษณะหรือจุดเด่นที่ทั้งคล้ายคลึงกันและแตกต่างกัน เช่น คำกริยาพยางค์เดียวในภาษาจีนบางคำสามารถแปลเป็นได้ทั้งคำพยางค์เดียวและสองพยางค์ในภาษาไทย เช่น คำว่า “查” ในภาษาจีน สามารถแปลไทยได้คือ “ตรวจ” หรือ “ตรวจสอบ” คำว่า “学” ในภาษาจีน สามารถแปลไทยได้คือ “เรียน” หรือ “เล่าเรียน” และคำกริยาสองพยางค์บางคำก็สามารถแปลเป็นได้ทั้งคำพยางค์เดียวและสองพยางค์ในภาษาไทย เช่น คำว่า “访友” ในภาษาจีน สามารถแปลไทยได้คือ “คุย” หรือ “พูดคุย” คำว่า “见面” ในภาษาจีน สามารถแปลไทยได้คือ “พบ” “เจอ” หรือ “พบหน้า” “เจอหน้า” คำกริยาที่นำมาเปรียบเทียบดังกล่าวข้างต้นนี้ ผู้วิจัยเลือกคำกริยาที่มีลักษณะโครงสร้างแบบเดียวกันของทั้งสองภาษา ทั้งนี้เพื่อให้ง่ายต่อการเปรียบเทียบและเห็นภาพข้อที่เหมือนและแตกต่างกันได้อย่างชัดเจนขึ้น

วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาโครงสร้างและการใช้คำกริยาในภาษาจีนและภาษาไทย
2. เพื่อเปรียบเทียบโครงสร้างและการใช้คำกริยาในภาษาจีนและภาษาไทย

วิธีดำเนินการวิจัย

เป็นการวิจัยโดยวิธีการศึกษาเอกสาร ตำรา หนังสือ สิ่งพิมพ์ และนำเสนอรายงานแบบพรรณนาวิเคราะห์เปรียบเทียบ มีวิธีดำเนินการวิจัยดังนี้

1. รวบรวมข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาวิเคราะห์เปรียบเทียบ ประกอบด้วยเอกสารต่างๆ ทั้งภาษาไทยและภาษาจีน ได้แก่ ตำราวิชาการ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ จากกระบวนฐานข้อมูลต่างๆทั้งในและต่างประเทศ
2. วิเคราะห์รูปแบบโครงสร้างและการใช้คำกริยาในภาษาจีนและภาษาไทย และเปรียบเทียบโครงสร้างที่คล้ายคลึงกัน เหมือนกันและแตกต่างกันของกริยาทั้งสองภาษา

ผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยแบ่งผลการวิจัยออกเป็นสี่ส่วน คือ (1) “คำกริยาพยางค์เดียว” ในภาษาจีนและภาษาไทย (2) คำกริยาที่มีโครงสร้างแบบ “กริยา+กริยา” ในภาษาจีนและภาษาไทย (3) คำกริยาโครงสร้างที่มีโครงสร้างแบบ “กริยา+กรรม” ในภาษาจีนและภาษาไทย (4) รูปแบบการสร้างคำที่ไม่ปรากฏในภาษาจีน

1. “คำกริยาพยางค์เดียว” ในภาษาจีนและภาษาไทย

- 1) ภาษาจีนและภาษาไทยใช้รูปแบบโครงสร้าง “กริยา+นาม/สรรพนาม” เหมือนกัน เช่น 吃饭 (กิน ข้าว) 打孩子 (ตี ลูกชาย)
- 2) คำกริยาเมื่อใช้กับคำบุพบท ภาษาจีนใช้รูปแบบโครงสร้าง “บุพบท+นาม/สรรพนาม+กริยา” ภาษาไทยใช้รูปแบบโครงสร้าง “กริยา+บุพบท+นาม/สรรพนาม” ซึ่งบุพบทดังกล่าวคือคำว่า 跟 (กับ) 和 (กับ) 从 (จาก) 对 (ต่อ) 向 (ไปทาง/มาทาง) จะเห็นว่าในภาษาจีนจะนำคำกริยาวางไว้

หลังบุพบทที่ตามด้วยนามหรือสรรพนาม ส่วนภาษาไทยนั้นคำกริยาจะวางอยู่หน้าบุพบทที่ตามด้วยนามหรือสรรพนาม เช่น

跟他说(กับ เขา พูด) พูด กับ เขา 和他学(กับ เขา เรียน) เรียน กับ เขา

หากคำกริยาตามด้วยคำนาม ภาษาจีนและภาษาไทยล้วนเอากริยาวางไว้ข้างหน้าคำนาม เช่น

跟他说泰语(กับ เขา พูด ภาษาไทย) พูด ภาษาไทย กับ เขา

和他学英语(กับ เขา เรียน ภาษาอังกฤษ) เรียน ภาษาอังกฤษ กับ เขา

คำกริยาที่ใช้กับบุพบท “与(ต่อ)” นั้น ภาษาไทยในความหมายเดียวกันกับภาษาจีนปรากฏว่ามีคำกริยาพยางค์เดียวในภาษาไทยที่จะสามารถให้กับคำว่า “ต่อ” ได้ค่อนข้างน้อย และไม่สามารถแปลเป็นคำว่า “ต่อ” ได้ทุกสถานการณ์ เช่น ภาษาจีนว่า 与 他 说(ต่อ เขา พูด) ซึ่งในภาษาไทยก็จะไม่พูดว่า “พูด ต่อ เขา” ฉะนั้นในโครงสร้างเช่นนี้ของภาษาจีน ภาษาไทยจะแปลคำว่า “与” ในภาษาจีนเป็นไทยว่า “กับ” เป็น “พูด กับ เขา” ส่วนในความหมายที่แตกต่างกับภาษาจีนนั้นก็ปรากฏว่าภาษาไทยมีคำกริยาพยางค์เดียวที่ใช้กับคำบุพบทเช่นกัน เช่น “พูด ต่อหน้า เขา” “ด่าต่อหน้าผู้คน” ซึ่งโครงสร้างเช่นนี้ในภาษาไทย คำว่า “ต่อ” ภาษาจีนจะไม่ใช้คำว่า “与” แต่จะใช้คำว่า “当 面前(ต่อหน้า)” แทนจากประโยคดังกล่าวสามารถพูดได้เป็น “当他面前说(ต่อหน้า เขา พูด)” และ“当人们面前骂(ต่อหน้า ผู้คน ด่า)”

3) ภาษาจีนใช้รูปแบบโครงสร้าง “กริยา+กรรมรอง+กรรมตรง” ภาษาไทยใช้โครงสร้างรูปแบบ “กริยา+กรรมตรง+กรรมรอง” ซึ่งจะเห็นว่าความแตกต่างของภาษาไทยและภาษาจีนอยู่ที่ตำแหน่งของกรรมตรงและกรรมรองสลับที่กัน โดยภาษาจีนนั้นคำกริยาจะตามด้วยกรรมรองก่อนหลังจากนั้นจึงตามด้วยกรรมตรง แต่ในภาษาไทยคำกริยาจะตามด้วยกรรมตรงก่อนจึงตามด้วยกรรมรอง เช่น

教他汉语(สอน เขา ภาษาจีน) สอน ภาษาจีน เขา

送朋友礼物(มอบ เพื่อน ของขวัญ) มอบ ของขวัญ เพื่อน

4) ภาษาจีนกับภาษาไทยใช้รูปแบบโครงสร้าง “กริยา+ให้+นาม/สรรพนาม+กริยา” เหมือนกัน เช่น

讲给他听(เล่า ให้ เขา ฟัง) 写给老师看(เขียน ให้ อาจารย์ ดู)

หากคำกริยาคำแรกตามด้วยคำนาม ภาษาจีนและภาษาไทยจะนำคำนามวางไว้หลังคำกริยา คำแรกเช่นกัน

讲故事给他听(เล่า เรื่องราว ให้ เขา ฟัง)

写泰语给老师看(เขียน ภาษาไทย ให้ อาจารย์ ดู)

ภาษาจีนหากหลังคำนาม/สรรพนามที่อยู่หลังคำว่า “给(ให้)” ตามด้วยคำนาม คำว่า นามคำนี้จะวางไว้หลังคำกริยา มีรูปแบบโครงสร้างคือ “กริยา+ให้+นาม/สรรพนาม+นาม” ส่วนภาษาไทยคำนามนี้จะวางไว้แทรกอยู่ตรงกลางระหว่างคำกริยากับคำว่า “给(ให้)” ซึ่งต่างจากภาษาจีน เป็น

教给他汉语(สอน ให้ เขา ภาษาจีน) สอน ภาษาจีน ให้ เขา

送给朋友礼物(มอบ ให้ เพื่อน ของขวัญ) มอบ ของขวัญ ให้ เพื่อน

5) การซ้ำคำกริยาพยางค์เดียว ในภาษาจีนมีการซ้ำคำกริยาพยางค์เดียวแบบ “กริยา+กริยา” “กริยา+一+กริยา” “กริยา+了+กริยา” “กริยา+了+一+กริยา” และ “กริยา+着+กริยา+着” (Chen An Ping, Chen Qing Song: 2001,8) ซึ่งภาษาไทยมีรูปแบบการซ้ำคำกริยาที่เหมือนกับภาษาจีนคือการซ้ำแบบ “กริยา+กริยา” และ “กริยา+ไป(着)+กริยา+ไป(着)” และเมื่อซ้ำแล้วความหมายของทั้งภาษาจีนก็ไม่แตกต่างกัน เช่น

听听(ฟัง ฟัง)

说说(พูด พูด)

听着听着(ฟังไป ฟังไป)

说着说着(พูดไป พูดไป)

ส่วนการซ้ำกริยาพยางค์เดียวแบบ “กริยา+一+กริยา” “กริยา+了+กริยา” และ “กริยา+了+一+กริยา” ของจีนไม่ปรากฏในภาษาไทย ซึ่งรูปแบบการซ้ำทั้งสามของภาษาจีนดังกล่าวเมื่อแปลเป็นภาษาไทยออกมาแล้วสามารถแปลได้เป็น “กริยา+กริยา+หน่อย/ดู” “กริยา+กริยา+แล้ว/ดูแล้ว” และ “กริยา+กริยา+ดูแล้ว” ตามลำดับ เช่น

รูปแบบ “กริยา+一+กริยา”

“听一听” (ฟังๆดู/ฟังๆหน่อย)

รูปแบบ “กริยา+了+กริยา”

“听了听” (ฟังๆแล้ว/ฟังๆดูแล้ว)

รูปแบบ “กริยา+了+一+กริยา”

“听了一听” (ฟังๆดูแล้ว)

และในภาษาไทยมีรูปแบบการซ้ำกริยาพยางค์เดียวอีกหนึ่งรูปแบบที่จีนไม่มีคือแบบ “กริยา+กริยา+อยู่” เช่น “ดูๆอยู่” ซึ่งการซ้ำลักษณะนี้ของกริยาพยางค์เดียวในภาษาไทย ในภาษาจีนไม่สามารถแปลได้เป็น “กริยา+กริยา+着” เหมือนกับภาษาไทย แต่จะแปลเป็นในรูปแบบการซ้ำ “กริยา+着+กริยา+着” ของภาษาจีน

ในส่วนของรูปแบบการซ้ำแบบ “กริยา+了+กริยา” ของภาษาจีน ซึ่งสามารถแปลไทยได้เป็น “กริยา+กริยาแล้ว/ดูแล้ว” หากหลังคำกริยาตามด้วยนามหรือสรรพนาม ในภาษาจีนค่านามหรือสรรพนามจะวางอยู่หลังสุด ซึ่งก็คือหลังกริยาตัวหลัง ส่วนภาษาไทยค่านามหรือสรรพนามจะวางอยู่หลังคำกริยาตัวหลังเช่นเดียวกับภาษาจีน แต่จะอยู่หน้า “แล้ว/ดูแล้ว” เช่น

说了说泰吾 (พูดแล้วพูด ภาษาไทย) พูดๆ ภาษาไทย แล้ว/ดูแล้ว

听了听中文歌 (ฟังแล้วฟัง เพลงจีน) ฟังๆ เพลงจีน แล้ว/ดูแล้ว

6) คำกริยาพยางค์เดียวในภาษาจีนใช้กับ “了/着/过” คำว่า “了” ในภาษาจีนที่วางอยู่หลังกริยาพยางค์เดียวนี้แสดงถึงกริยานั้นๆมีการเปลี่ยนแปลงหรือสำเร็จจุล่ง สามารถแปลไทยได้คือ “แล้ว” ซึ่งมีวิธีการใช้ที่เหมือนกันคือนำคำว่า “了(แล้ว)” วางไว้หลังคำกริยาพยางค์เดียวนั้นๆ เช่น

买了(ซื้อ แล้ว)

吃了(กิน แล้ว)

หากคำกริยาตามด้วยนาม สรรพนามหรือคำอื่นๆ ในภาษาจีนคำว่า “了” ยังคงอยู่หลังคำกริยาแล้วจึงตามด้วยค่านาม สรรพนามหรือคำอื่นๆ มีรูปแบบโครงสร้างเป็น “กริยาพยางค์เดียว+了+นาม/สรรพนาม” ซึ่ง “了” หลังกริยาและตามด้วยนามคำนี้ทำหน้าที่บอกสถานะของกริยาที่เกิดการเปลี่ยนแปลง ซึ่งในภาษาไทยนั้นคำว่า “แล้ว” จะอยู่หลังสุด คือวางไว้หลังนาม สรรพนามหรือคำอื่นๆ มีรูปแบบโครงสร้างเป็น “กริยาพยางค์เดียว+นาม/สรรพนาม+แล้ว” เช่น

买了教材 (ซื้อ แล้ว ตำรา) ซื้อ ตำรา แล้ว 吃了饭 (กิน แล้ว ข้าว) กิน ข้าว แล้ว

แต่หากคำว่า “了” อยู่หลังค่านาม/สรรพนามท้ายสุดของประโยค จะแสดงความหมายของการเสริมน้ำเสียง ซึ่งลักษณะนี้ภาษาไทยจะมีโครงสร้างเหมือนภาษาจีน คือ

买教材了(ซื้อ ตำรา แล้ว) ซื้อ ตำรา แล้ว 吃饭了(กิน ข้าว แล้ว) กิน ข้าว แล้ว

กริยาพยางค์เดียวกับการใช้ “着” ในภาษาจีนคำว่า “着” จะวางอยู่หลังคำกริยาพยางค์เดียว แสดงถึงการกระทำนั้นๆกำลังดำเนินอยู่ในช่วงเวลาหนึ่งหรือมีสภาพการณ์ที่ดำเนินอยู่อย่างต่อเนื่อง ซึ่งคำว่า “着” สามารถแปลไทยได้ว่า “อยู่” ภาษาจีนและภาษาไทยมีโครงสร้างรูปแบบเหมือนกันคือ “กริยาพยางค์เดียว+着(อยู่)” โดยคำว่า着(อยู่) จะวางอยู่หลังคำกริยาพยางค์เดียว นั้นๆ เช่น

等着(รอ อยู่)

坐着(นั่ง อยู่)

หากคำกริยาตามด้วยนาม สรรพนามหรือคำอื่นๆ ในภาษาจีนคำว่า “着” ยังคงอยู่หลังคำกริยาแล้วจึงตามด้วยคำนาม สรรพนามหรือคำอื่นๆ มีรูปแบบโครงสร้างเป็น “กริยาพยางค์เดียว+着+นาม/สรรพนาม” ส่วนในภาษาไทยนั้นคำว่า “อยู่” จะอยู่หลังสุด คือวางไว้หลังนาม สรรพนามหรือคำอื่นๆ มีรูปแบบโครงสร้างเป็น “กริยาพยางค์เดียว+นาม/สรรพนาม+อยู่” เช่น

等着你(รอ อยู่คุณ) รอ คุณ อยู่

坐着喝茶(นั่ง อยู่ดื่มชา) นั่ง ดื่มชา อยู่

กริยาพยางค์เดียวกับการใช้ “过” ในภาษาจีนคำว่า “过” จะวางอยู่หลังคำกริยาพยางค์เดียว แสดงถึงการผ่านประสบการณ์นั้นๆหรือแสดงถึงการกระทำนั้นๆได้เคยเกิดขึ้นและสิ้นสุด มีรูปแบบโครงสร้างเป็น “กริยาพยางค์เดียว+过” ซึ่งคำว่า “过” ในความหมายที่แสดงถึงการผ่านประสบการณ์นั้นๆของภาษาจีน สามารถแปลเป็นไทยได้เป็น “เคย” ส่วนในความหมายของการกระทำนั้นๆได้เคยเกิดขึ้นและสิ้นสุด ภาษาไทยจะใช้คำว่า “แล้ว” แสดงความหมายนี้ ซึ่งสื่อความหมายเช่นเดียวกับคำว่า “了” การใช้ในภาษาไทยแตกต่างจากภาษาจีนคือ คำว่า “เคย” จะวางอยู่หน้าคำกริยาพยางค์เดียว นั้นๆ มีรูปแบบโครงสร้างเป็น “เคย+กริยาพยางค์เดียว” เช่น

吃过(กิน เคย) เคย กิน

看过(ดู เคย) เคย ดู

จากตัวอย่าง หากตามด้วยคำนามหรือสรรพนาม ภาษาจีนกับภาษาไทยจะนำคำนามหรือสรรพนามวางไว้ท้ายสุดเช่นเดียวกัน เช่น

吃过中餐(กิน เคย อาหารจีน) เคย กิน อาหารจีน

去过北京(ไป เคย ปักกิ่ง) เคย ไป ปักกิ่ง

จากตัวอย่าง “去过北京(ไป เคย ปักกิ่ง) เคย ไป ปักกิ่ง” ซึ่งในภาษาจีนหากคำว่า “过” วางไว้หลังคำกริยาพยางค์เดียว “去(ไป)” และ “来(มา)” เป็น “去过” และ “来过” จะมีความหมายแสดงถึงการผ่านประสบการณ์นั้นๆ สามารถแปลไทยได้ว่า “เคยไป” และ “เคยมา” ทำหน้าที่เป็นคำช่วยกริยา แต่หากวางไว้ข้างหน้าเป็น “过去” และ “过来” จะมีความหมายว่า “ไป” และ “มา” จะเป็นคำกริยาทั้งคำ เช่น

过去北京(ไป ปักกิ่ง)

过来找我(มา หาฉัน)

2. คำกริยาที่มีโครงสร้างแบบ “กริยา-กริยา” ในภาษาจีนและภาษาไทย

1) ภาษาจีนและภาษาไทยใช้ในรูปแบบโครงสร้าง “กริยา-กริยา+นาม/สรรพนาม” เช่นเดียวกัน โดยการนำคำกริยาโครงสร้าง “กริยา-กริยา” ตามด้วยนามหรือสรรพนามได้ทันที เช่น

保护他(คุ้มครอง เขา)

请求领导(ขอร้อง เจ้าหน้าที่)

2) คำกริยา “กริยา-กริยา” เมื่อใช้กับคำบุพบท ในภาษาจีนจะวางไว้หลังบุพบท โดยมีนามหรือสรรพนามขึ้นกลาง มีรูปแบบโครงสร้างเป็น “บุพบท+นาม/สรรพนาม+กริยา-กริยา” ส่วนในภาษาไทยจะนำคำกริยาวางไว้หน้าบุพบทแล้วจึงตามด้วยนามหรือสรรพนาม เช่น

跟谁取得(กับ ใคร ได้รับ) ได้รับ กับ ใคร
 和谁检查(กับ ใคร ตรวจสอบ) ตรวจสอบ กับ ใคร
 从哪打开(จาก ตรงไหน เปิดออก) เปิดออก จาก ตรงไหน

3) รูปแบบการซ้ำกริยา การซ้ำคำของโครงสร้างคำกริยาแบบ “กริยา-กริยา” ในภาษาจีนใช้รูปแบบ “ABAB” ซึ่งเป็นลักษณะการซ้ำทั้งคำหรือทั้งสองพยางค์ ซึ่งในภาษาไทยก็มีลักษณะการซ้ำแบบนี้เช่นกัน เช่น

训练训练(ฝึกหัด ฝึกหัด) 拜七拜七(ไหว้วัน ไหว้วัน)

นอกจากนี้ คำกริยาโครงสร้างแบบ “กริยา-กริยา” ในภาษาไทยยังมีรูปแบบการซ้ำแบบ “AABB” ซึ่งเป็นลักษณะการซ้ำโดยการแยกพยางค์หน้าและพยางค์หลังออกจากกัน นั่นคือซ้ำพยางค์หน้าแล้วจึงซ้ำพยางค์ที่สอง การซ้ำลักษณะนี้ไม่ปรากฏในภาษาจีน ฉะนั้นการซ้ำคำของภาษาไทยรูปแบบนี้เมื่อแปลเป็นภาษาจีนสามารถแปลได้เป็นแบบ “ABAB” เช่นเดิม เช่น

ฝึกๆ หัดๆ(训练训练) มองๆ ดูๆ(看见看见)

4) คำกริยาโครงสร้างแบบ “กริยา-กริยา” ที่ใช้กับ “了(แล้ว) /着(อยู่) /过(เคย) ” คำว่า “了(แล้ว) ” ในภาษาจีนและภาษาไทยมีความหมายและวิธีการใช้ที่เหมือนกันคือจะวางอยู่หลังกริยา โครงสร้างแบบ “กริยา-กริยา” แสดงถึงกริยานั้นๆมีการเปลี่ยนแปลงหรือสำเร็จจุล่ง ใช้รูปแบบโครงสร้างเป็น “กริยา-กริยา+了(แล้ว) ” เช่น

改变了(เปลี่ยนแปลง แล้ว) 打开了(เปิดออก แล้ว)

คำว่า “着(อยู่) ” ในภาษาจีนและภาษาไทยจะก็มีความหมายและวิธีการใช้เช่นเดียวกัน คือวางอยู่หลังคำกริยาเช่นเดียวกัน แสดงถึงการกระทำนั้นๆกำลังดำเนินอยู่ในช่วงเวลาหนึ่งหรือมีสภาพการณ์ที่ดำเนินอยู่อย่างต่อเนื่อง ใช้รูปแบบเป็น “กริยา-กริยา+着(อยู่) ” เช่น

等待着(รอคอย อยู่) 训练着(ฝึกหัด อยู่)

ส่วนคำว่า “过(เคย) ” ภาษาจีนและภาษาไทยมีวิธีการใช้ที่แตกต่างกัน ภาษาจีนคำว่า “过” จะวางอยู่หลังคำกริยา ซึ่งคำว่า “过” ที่วางหลังกริยาโครงสร้างแบบ “กริยา-กริยา” นี้แสดงถึงการผ่านประสบการณ์นั้นๆ มีรูปแบบโครงสร้างเป็น “กริยา-กริยา+过” ภาษาไทยมีวิธีการใช้ที่แตกต่างจากภาษาจีนคือคำว่า “เคย” จะวางอยู่หน้าคำกริยา มีรูปแบบโครงสร้างเป็น “เคย+กริยา-กริยา” เช่น

认识过(รู้จัก เคย) เคย รู้จัก 请求过(ขอร้อง เคย) เคย ขอร้อง

หากอยู่ในรูปปฏิเสธ ภาษาจีนจะนำคำว่า “没(ไม่) ” วางไว้หน้ากริยานั้นๆแล้วตามด้วย “过” เป็น “没กริยา-กริยา+过” ส่วนในภาษาไทยจะนำคำว่า “ไม่” วางไว้ข้างหน้า “เคย” เช่น

没认识过(ไม่ รู้จัก เคย) ไม่ เคย รู้จัก 没请求过(ไม่ ขอร้อง เคย) ไม่ เคย ขอร้อง

3. คำกริยาที่มีโครงสร้างแบบ “กริยา-กรรม” ในภาษาจีนและภาษาไทย

คำกริยาสองพยางค์ที่มีโครงสร้างแบบ “กริยา-กรรม” ในภาษาจีนนั้นมีชื่อเรียกว่า “离合词” (Li he ci) แปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “คำแยกผसान” ซึ่งคำแยกผसानนี้เป็นคำที่เกิดจากการนำคำสองคำมาประสมเข้าด้วยกัน โดยคำแรกเป็นกริยา คำหลังเป็นกรรมรวมกันเป็นคำที่มีรูปแบบของ “กริยา-กรรม” เช่นคำว่า 唱歌 (ร้องเพลง) 洗澡 (อาบน้ำ) 跳舞 (เต้นระบำ) 鼓掌 (ปรบมือ) 结婚 (แต่งงาน) 冒险 (เสี่ยงภัย) 游泳 (ว่ายน้ำ) เป็นต้น ในภาษาไทยแม้จะมีคำที่มีลักษณะของกริยา-กรรม เช่นภาษาจีน แต่หลักภาษาไทยไม่ได้มีการเน้นถึงโครงสร้างของคำและการใช้ในลักษณะเช่นนี้ ฉะนั้น จะเห็นว่าเมื่อนำคำเหล่านี้ของจีนและไทยมาเปรียบเทียบกันแล้วจึงมีข้อแตกต่างค่อนข้างมาก ทั้งในเรื่องของโครงสร้างและการใช้ คำแยกผसानของจีนหลายคำเมื่อแปลไทยออกมาแล้วมีโครงสร้างคล้ายกันคือเป็นกริยา-กรรมเช่นเดียวกัน เช่น 唱歌 (ร้องเพลง) 结婚 (แต่งงาน) 鼓掌 (ปรบมือ) 冒险 (เสี่ยงภัย) 中毒 (เป็นพิษ) เป็นต้น และมีหลายคำที่เมื่อแปลไทยออกมาแล้วมีโครงสร้างที่ต่างกันคือของจีนเป็นกริยา-กรรมแต่ของไทยจะเป็นโครงสร้างอย่างอื่นไป เช่น 毕业 (เรียนจบ) 散步 (เดินเล่น) 起床 (ตื่นนอน) 帮忙 (ช่วยเหลือ) 生气 (โกรธเคือง) จากคำดังกล่าวในภาษาจีนคำที่สองทำหน้าที่เป็นกรรม แต่เมื่อแปลเป็นภาษาไทยออกมาแล้วจะเห็นว่าคำที่สองล้วนเป็นคำกริยา งานวิจัยนี้เลือกเปรียบเทียบเฉพาะคำแยกผसानของจีนกับคำที่มีลักษณะแบบ “กริยา-กรรม” ของไทยที่มีลักษณะโครงสร้างเหมือนกัน ทั้งนี้เพื่อช่วยต่อการศึกษาเปรียบเทียบและเห็นภาพการใช้ที่เหมือนและแตกต่างกันได้เด่นชัดยิ่งขึ้น

(1) คำกริยาแบบ “กริยา-กรรม” เมื่อใช้กับคำบุพบท เนื่องด้วยคำแยกผसानของจีนไม่อาจตามด้วยนามหรือสรรพนามได้ การใช้กับบุพบทจึงมีรูปแบบโครงสร้างเป็น “บุพบท+นาม/สรรพนาม+กริยา-กรรม” ซึ่งคำแยกผसानจะวางอยู่หลังคำบุพบทและค่านาม ส่วนภาษาไทยนั้นมีรูปแบบโครงสร้างเป็น “กริยา-กรรม+บุพบท+นาม/สรรพนาม” โดยภาษาไทยจะนำคำแยกผसानวางไว้ข้างหน้าบุพบท แล้วจึงตามด้วยนามหรือสรรพนาม นอกจากนี้มีคำบุพบทของจีนบางคำคือคำว่า “又” ที่สามารถแปลเป็นภาษาไทยได้คือ “ต่อ” ซึ่งในภาษาไทยดังที่กล่าวไปแล้วในข้างต้นว่าไม่สามารถใช้กับกริยาได้ทุกตัวเสมอไป ฉะนั้นในบางสถานการณ์คำนี้ในภาษาจีนเมื่อแปลเป็นภาษาไทยออกมาแล้วอาจจะต้องละไว้ไม่แปล ทั้งนี้เพื่อให้ตรงตามลักษณะการใช้ของหลักภาษาไทย เปรียบเทียบการใช้คำแยกผसानกับคำบุพบท เช่น

跟她结婚 (กับ เขา แต่งงาน)	แต่งงาน กับ เขา
和朋友谈话 (กับ เพื่อน พูดคุย)	พูดคุย กับ เพื่อน
给我理发 (ให้ ฉัน ตัดผม)	ตัดผม ให้ ฉัน
向他招手 (ให้ เขา โบกมือ)	โบกมือ ให้ เขา
对他操心 (ต่อ เขา เป็นห่วง)	เป็นห่วง เขา

(2) ในภาษาไทย คำแยกผसानหรือคำที่มีโครงสร้างแบบ “กริยา-กรรม” นี้ สามารถตามด้วยนามหรือสรรพนามได้โดยตรงและอาจมีบุพบทมาขึ้นกลางระหว่าง “กริยา-กรรม” กับนาม/สรรพนามก็ได้ มีรูปแบบโครงสร้างเป็น “กริยา-กรรม+(บุพบท)+นาม” ซึ่งภาษาจีนไม่มีการใช้ในลักษณะนี้ และหากจะแปลเป็นภาษาจีนจะต้องนำรูปแบบการใช้เหล่านี้แปลในรูปแบบโครงสร้าง “บุพบท+นาม/สรรพนาม+กริยา-กรรม” ของภาษาจีนแทน เช่น

เจอหน้า เขา ภาษาจีนไม่สามารถใช้ 见面他 ต้องใช้เป็น 跟她见面
 นำทาง(ให้) เขา ภาษาจีนไม่สามารถใช้ 带路他 ต้องใช้เป็น 给他带路
 ถ่ายรูป(ให้) ฉัน ภาษาจีนไม่สามารถใช้ 照相我 ต้องใช้เป็น 给我照相
 ขอโทษ คุณ ภาษาจีนไม่สามารถใช้ 道歉你 ต้องใช้เป็น 向你道歉

(3) การใช้กับคำขยายนาม ภาษาจีนจะนำคำขยายนามแทรกในระหว่างคำแยกผसान มีรูปแบบโครงสร้างเป็น “กริยา+คำขยายนาม+กรรม” ส่วนภาษาไทยจะแตกต่างจากภาษาจีนคือจะไม่นำคำแยกผसानหรือคำที่มีโครงสร้างแบบ “กริยา-กรรม” แยกออกจากกัน แต่จะนำคำแยกผसानหรือคำโครงสร้างแบบ “กริยา-กรรม” นี้วางไว้ข้างหน้าคำขยายนามโดยตรง เช่น

洗了一次脸(ล้าง แล้วหนึ่งครั้ง หน้า)	ล้างหน้า แล้วหนึ่งครั้ง
唱了一首歌(ร้อง แล้วหนึ่งเพลง เพลง)	ร้องเพลง แล้วหนึ่งเพลง
结了三次婚(แต่งงาน แล้วหนึ่งหน งาน)	แต่งงาน แล้วสามหน

(4) การใช้กับคำเสริมกริยา ภาษาจีนมีรูปแบบโครงสร้างเป็น “กริยา-กรรม+กริยา+คำเสริมกริยา” ซึ่งคำกริยาตัวที่สองที่อยู่ในโครงสร้างนั้นเป็นกริยาตัวเดียวกันกับกริยาตัวแรกของคำแยกผसान กล่าวได้ว่าเป็นการซ้ำกริยาตัวแรกของคำแยกผसानอีกครั้ง ส่วนภาษาไทยจะแตกต่างกับภาษาจีนคือนำคำแยกผसानหรือคำโครงสร้างแบบ “กริยา-กรรม” วางไว้ข้างหน้าคำเสริมกริยาโดยตรง ไม่นิยมการซ้ำกริยาของกริยาตัวแรกในคำแยกผसानเช่นเดียวกับภาษาจีน มีรูปแบบโครงสร้างเป็น “กริยา-กรรม+คำเสริมกริยา” เช่น

谈话谈累了(พูดคุย พูด เหนื่อยแล้ว)	พูดคุย เหนื่อยแล้ว
游泳游了一整天(ว่ายน้ำ ว่ายน้ำ แล้วทั้งวัน)	ว่ายน้ำ แล้วทั้งวัน
开车开了半天(ขับรถ ขับ นานมาก)	ขับรถ นานมากแล้ว

(5) ใช้รูปแบบการซ้ำกริยา ภาษาจีนและภาษาไทยมีรูปแบบการซ้ำคำแยกผसानหรือคำโครงสร้างแบบ “กริยา-กรรม” ที่เหมือนกันคือรูปแบบโครงสร้างแบบ “กริยา-กริยา-กรรม” เป็นการซ้ำกริยาตัวแรกแล้วจึงตามด้วยกรรม เช่น

唱歌(ร้อง ร้อง เพลง)	投票(หย่อน หย่อน บัตร)
--------------------	----------------------

ส่วนโครงสร้างที่แตกต่างกันของภาษาจีนและภาษาไทยคือ ภาษาจีนยังมีรูปแบบโครงสร้าง “กริยา+了+กริยา-กรรม” เป็นการแทรกคำว่า “了(แล้ว)” ลงในโครงสร้างแรกที่ภาษาจีนและภาษาไทยเหมือนกันข้างต้น ซึ่งในโครงสร้างที่แตกต่างกันนี้ไม่ปรากฏในภาษาไทย ฉะนั้นเมื่อแปลโครงสร้างนี้เป็นภาษาไทยแล้วสามารถแปลได้เป็นโครงสร้าง “กริยา-กริยา-กรรม+แล้ว” โดยนำคำว่า “แล้ว” วางไว้หลังสุดหรือท้ายกรรม เช่น

唱了唱歌(ร้อง แล้ว ร้องเพลง)	ร้องๆ เพลงแล้ว
投了投票(หย่อน แล้ว หย่อนบัตร)	หย่อนๆ บัตรแล้ว

(6) “คำกริยาโครงสร้างแบบ “กริยา-กรรม” ใช้กับ “了(แล้ว) /着(อยู่) /过(เคย)” ในภาษาจีนจะนำคำแยกผसानหรือกริยาโครงสร้างแบบ “กริยา-กรรม” นี้แยกออกจากกัน แล้วแทรกด้วย “了/着/过” มีรูปแบบโครงสร้างเป็น “กริยา+了/着/过+กรรม” ส่วนภาษาไทยมีการใช้แตกต่างกับภาษาจีน กล่าวคือนำคำว่า “แล้ว(了)” และ “อยู่(着)” วางไว้ข้างหลังคำแยกผसानหรือกริยา

โครงสร้างแบบ “กริยา-กรรม” โดยตรง ไม่มีการแยกกริยาและกรรมออกจากกันเช่นภาษาจีน มีรูปแบบโครงสร้างเป็น “กริยา-กรรม+แล้ว/อยู่” เช่น

吃了饭 (กิน แล้ว ข้าว) กิน ข้าว แล้ว吃着饭 (กิน อยู่ ข้าว) กิน ข้าว อยู่

จากตัวอย่างแรก吃了饭 (กิน แล้ว ข้าว) ภาษาไทยแปลได้ว่า “กินข้าวแล้ว” ซึ่งในภาษาไทยเป็นรูปแบบโครงสร้าง “กริยา-กรรม+แล้ว” และภาษาจีนก็มีโครงสร้างนี้เช่นกัน เช่นสามารถพูดได้ว่า “吃饭了” แต่จะแตกต่างกันที่ความหมายทางไวยากรณ์ในภาษาจีนหาก “了 (แล้ว)” วางไว้หลังกริยาตัวแรกของคำแยกผสานจะแสดงถึงการกระทำหรือกริยานั้นๆได้เกิดขึ้นและเสร็จสิ้น และหากมี “了” อีกตัววางไว้หลังกรรมของคำแยกผสานจะแสดงความหมายคำเสริมน้ำเสียง เป็นโครงสร้าง了了

ส่วนการใช้ “过 (เคย)” ในภาษาจีนจะแทรกอยู่ตรงกลางของกริยาตัวแรกกับกรรมของคำแยกผสาน ส่วนภาษาไทยจะวางไว้ข้างหน้าคำแยกผสาน เช่น

吃过榴莲 (กิน เคย ทูเรียน) เคย กิน ทูเรียน 结过婚 (แต่งงาน เคย งาน) เคย แต่ง งาน

จากตัวอย่างแรก คำว่า “吃过 (กิน เคย) เคย กิน” ที่ตามด้วยคำนามที่เป็นของกินต่างๆ จะมีความหมายถึงการผ่านประสบการณ์นั้นๆ แต่หากนามนั้นเป็นข้าว ความหมายจะเปลี่ยนไป เป็นการแสดงความหมายของกริยาการกินนั้นได้เกิดขึ้นและสิ้นสุด เช่น “吃过饭 (กิน เคย ข้าว)” สามารถแปลไทยได้เป็น “กิน ข้าว แล้ว” ไม่ใช่ “เคย กิน ข้าว” และหากข้างหลังกรรมมี了 คำว่า 了จะแสดงความหมายคำเสริมน้ำเสียง ภาษาไทยยังมีความหมายเหมือนเดิม เช่น “吃过饭了” “กิน ข้าว แล้ว”

นอกจากนี้ คำแยกผสานกับการใช้ “过 (เคย)” ในภาษาจีนยังมีอีกรูปแบบโครงสร้างคือ “คำเสริมกริยา+กรรม+ก็ไม่+กริยา+过” โดยนำกริยาและกรรมในคำแยกผสานแยกออกจากกัน นำกรรมไว้หน้า กริยาไว้หลัง คำเสริมกริยาวางอยู่หน้ากรรม ระหว่างกรรมและกริยาแทรกด้วยคำว่า “也没 (ก็ ไม่)” และข้างหลังกริยาตามด้วย “过 (เคย)” ส่วนภาษาไทยนำคำแยกผสานหรือคำโครงสร้างแบบ “กริยา-กรรม” วางไว้หน้าสุด ตามด้วย “คำเสริมกริยา” “ก็ไม่” และ “เคย” หลังจากนั้นจึงตามด้วยกริยาตัวแรกของคำแยกผสานอีกครั้ง มีรูปแบบโครงสร้างเป็น “คำกริยา-กรรม+คำเสริมกริยา+ก็ไม่+เคย+คำกริยา” เช่น

一次婚也没结过 (สักครั้ง งาน ก็ไม่ แต่ง เคย) แต่งงาน สักครั้ง ก็ไม่ เคย แต่ง

一次面也没见过 (สักครั้ง หน้า ก็ไม่ เจอ เคย) เจอหน้า สักครั้ง ก็ไม่ เคย เจอ

4. รูปแบบการสร้างคำที่ไม่ปรากฏในภาษาจีน

จากการศึกษาวิจัยพบว่า คำกริยาสองพยางค์ในภาษาจีนนั้นล้วนเกิดจากการนำสองคำมาประสมกันแล้วเกิดเป็นคำใหม่ ซึ่งอาจจะมีมีความหมายคงเดิม ไกล่เคียง หรือเปลี่ยนแปลงไปและภาษาจีนตัวอักษรทุกตัวล้วนมีความหมายทั้งสิ้น ซึ่งแตกต่างจากคำไทยที่มีการประสมคำที่เกิดจากพยางค์ทั้งที่มีความหมายและไม่มีความหมาย คำกริยาสองพยางค์เหล่านี้มีโครงสร้างการประสมคำที่เกิดจาก (1) คำที่ไม่มีมีความหมาย+คำที่ไม่มีมีความหมาย เช่น 珊珊 浩浩 团团 团团 团团 团团 (2) คำที่ไม่มีมีความหมาย+คำที่มีความหมาย เช่น เปิด ทะลวง ทะลัก จู๊จี้ ระดม ระลึก (3) คำที่มีความหมาย+คำที่ไม่มีมีความหมาย เช่น งมฉาย ละเมอ บั่นปึง งงวย ปรักปรั ฮึดฮึด”

นอกจากนี้การสร้างคำให้เกิดความหมายใหม่อีกลักษณะหนึ่งในคำซ้ำกริยาทั้งในคำกริยาพยางค์เดียวและคำกริยากริยาสองพยางค์ของไทยที่ไม่ปรากฏในภาษาจีนคือการเน้นเสียงสูง(เสียงตรี) ของพยางค์แรกในคำซ้ำของกริยาพยางค์เดียว และสองพยางค์ที่สองในคำซ้ำกริยาสองพยางค์ ทั้งนี้ เพื่อเป็นการบอกระดับหรือเกิดความหมายที่แตกต่างออกไป ซึ่งในภาษาจีนนั้นการบอกระดับของ คำกริยาจะใช้คำวิเศษณ์มาขยาย โดยวางไว้หน้าคำกริยานั้นๆ ที่ต้องการไปขยาย (คำที่ขีดเส้นใต้คือคำ วิเศษณ์ที่นำมาขยาย) เช่น

อายๆ (อายอาย) หมายถึง อายมาก อายเหลือเกิน ภาษาจีนจะแปลเป็น 好害羞

กลัวๆ (กลัวกลัว) หมายถึง กลัวมาก กลัวเหลือเกิน ภาษาจีนจะแปลเป็น 好怕

โอหังๆ (โอหังโอหัง) หมายถึง โอหังมาก โอหังเหลือเกิน ภาษาจีนจะแปลเป็น 好自负

จู้จี้ๆ (จู้จี้จู้จี้) หมายถึง จู้จี้มาก จู้จี้เหลือเกิน ภาษาจีนจะแปลเป็น 好啰嗦

สรุปและอภิปรายผล

จากการศึกษาเปรียบเทียบพบ “คำกริยาพยางค์เดียว” “คำกริยาโครงสร้างแบบ “กริยา-กริยา” และ คำกริยาโครงสร้างแบบ “กริยา-กรรม” ในภาษาจีนและภาษาไทยมีการใช้ทั้งที่ เหมือนกันและแตกต่างกัน ไม่ว่าในด้านความหมายหรือตำแหน่งของคำ ความแตกต่างที่เห็นชัดเจน คือตำแหน่งของการวางคำที่คำกริยาในภาษาจีนจะวางอยู่หลังคำบุพบท กรรมรองอยู่หน้ากรรมตรง รวมถึงคำขยายของจีนที่จะอยู่หน้าคำที่ถูกขยาย ซึ่งจะตรงข้ามกับภาษาไทย นอกจากนี้ยังพบว่ามี การสร้างคำไทยสองพยางค์ที่ไม่ปรากฏในภาษาจีนทั้งนี้เนื่องด้วยตัวอักษรจีนทุกตัวในภาษาจีนล้วนมี ความหมายทั้งสิ้น คือ “พยางค์ที่ไม่มีมีความหมาย+พยางค์ที่ไม่มีมีความหมาย” “พยางค์ที่ไม่มี ความหมาย+พยางค์ที่มีความหมาย” และ “พยางค์ที่มีความหมาย+พยางค์ที่ไม่มีมีความหมาย” ด้วย ลักษณะเฉพาะและกฎเกณฑ์ของสองภาษานี้ก่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างภาษาขึ้น ซึ่งทำให้นักเรียนจีนที่เรียนภาษาไทยและนักเรียนไทยที่เรียนภาษาจีนเกิดความสับสนได้ง่าย ฉะนั้นผู้เรียน จะต้องมีความเข้าใจในหลักและกฎเกณฑ์ของภาษาต่างประเทศที่ตนเรียนอย่างถูกต้อง ทั้งนี้เพื่อให้ สามารถเรียนรู้ภาษานั้นๆ ได้อย่างถูกต้อง รวดเร็ว และสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องตรงตาม วัตถุประสงค์ของการใช้ภาษา

รายการอ้างอิง

กำชัย ทองหล่อ. (2553). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: บำรุงสาส์น.

นวรรธณ พันธุมธา. (2549). **ไวยากรณ์ไทย**. กรุงเทพฯ: หจก. รุ่งเรืองสาส์นการพิมพ์.

นิตยา กาญจนะวรรณ. (2554). **การวิเคราะห์โครงสร้างภาษาไทย ฉบับปรับปรุง**. กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

บรรจบ พันธุมธา. (2541). **ลักษณะภาษาไทย**. พิมพ์ครั้งที่ 12, มหาวิทยาลัยรามคำแหง, กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2541.

เหียน จิ่ง เหวิน. (2558). **สุดยอดคัมภีร์ไวยากรณ์จีน ฉบับปรับปรุง**. กรุงเทพฯ: ซีเอ็ดดูเคชั่น.

Chen Anping. (2001). 陈安平, 陈青松 “现代汉语动词重叠研究综述. 湖南师范大学 文学院

《怀化师专报》, 第0卷

- Chinese Academy of Social Sciences, CASS_(2012). **中国社会科学院语言研究所词典编辑室《现代汉语词典》, 第版 商务印馆**
- Eang Xingcai. (2006). **王兴才, 王艳芳“东宾动词宾语结构”现象探略 青岛科技大学学报(社会科学版), 第卷 第期**
- Guo Rui. (1993). **郭锐“汉语动词过结”《中国语文》, 第期 410—419页**
- Wang Min. (2001). **王敏“动宾式动词宾语”研究综述 西北师范学院《克山师专学报》, 04期**
- Yang Defeng. (2009). **杨峰《对外汉语核心语法》北京 北京语言大学出版社**
- Yu Guiling. (2002). **于玲“动宾式‘V+V’”复合谓语句模式《外语》, 哈尔滨大学黑龙江大学04期**